

Tobias
Stenbæk Bro

KYMORAS MASKER

ET VARSEL OM STORM 3

ROMAN
ULVEN & UGLEN

ÅNDEMANEREN

Uden for loftskammeret havde skyerne endelig givet slip på den sne, som de havde lovet hele dagen. Nu dalede fnuggene blidt ned over de brostensbelagte gader, der lå næsten øde hen i aftenmørket. Kun sjældent bevægede noget sig dernede – en herreløs hund pilede fra skygge til skygge, eller en slingrende fulderik forlod beværtningen på hjørnet med færre mønter og endnu mindre værdighed, end da han ankom.

Foran vinduet stod en ubekvem træstol. Fra den spejdede Magnys op mod kongeslottets sølvernt skinnende mure. Det lå som en gigantisk sovende skygge nær toppen af Myrkoras Tinde, bjerget, hvorunder det sagdes, at Alfaderen slumrede, og hvor omkring den mægtige stad Agathir slangede sig fra fod til top.

Magnys stirrede tænksomt på slottets mange vinduer. Ligesom resten af byens indbyggere var langt de fleste af dets beboere og tjenere gået til ro. Der skinnede kun lys gennem et fåtal af de mange ruder og skydeskår. Magnys blik gled til den del af slottet, som husede de yngste tjenere, og hans tanker faldt på Athelstan.

Efter sin ankomst i går måtte Den Gyldne Vædders arving nu med stor sikkerhed være blevet introduceret til sine nye pligter. Han måtte også have fået udleveret sit tøj samt fået anvist en sengeplads på en sovesal med de andre adels- og riddersønner, der henslæbte et eller flere år i monarkens tjeneste. Magnys forestillede sig Athelstan ligge iblandt dem med store øjne, mens han

overvejede, om han skulle overgive sig til sønnen eller forblive årvågen og klar.

Magnys var ikke sikker på svaret. Han var usikker på, hvor lang tid der ville gå, før den første af adelssønnens fjender forsøgte sig. *Men der går sandsynligvis ikke længe*, tænkte han.

Han gned sig på halsen. Magnys vidste, at hævn tørsten blandt Athelstans fjender var stor. Han var sig også bevidst, at kongeslottet bød på et utal af dunkle gange og for længst glemte værelser. Mørke kroge, hvor ingen ville høre en ung knægts skrig, før det var for sent, men Athelstan havde trods alt folk, der passede på ham. *Jeg sætter min lid til dig, min lille kat*, tænkte Magnys. *Når aftenen er omme, kan hunden overtage vagten, mens du går på jagt efter dine mus ... Dine vædderlam*, rettede han sig selv.

Han betragtede mistrøstigt sine ben. Selv om han ikke havde siddet på stolen længe, var de ved at blive følelseløse, men trods alt værkede de ikke så slemt som hans gigtplagede hænder. Han sukkede. Der var intet nyt i disse smerter. Kroppen gjorde altid knuder i koldt, fugtigt vejr. Sådan havde det været i årtier. I talrige årtier. *Lige meget, hvilken skikkelse jeg vandrer i*.

Magnys fik et bittert drag om munden. Han brød sig ikke om dette svage kød, som var blevet ham tilskikket for så længe siden. *Nej, så var der mere saft og kraft i vandringsmanden*, tænkte han – om end han heller ikke på Ravnehøj havde undsluppet de gigtsmerter, der kom som en konsekvens af kroppens forfald.

“Men sådan er det nu engang,” sagde han til sig selv med en sprukken gammelmandsstemme, der ofte overraskede ham. Han kunne låne sit offers vigør og fysiske formåen for en stund, men lige meget hvilken skikkelse han antog, forblev minderne om hans egen krop.

Magnys længtes efter atter at se på verden omkring sig med

unge øjne. At slikke en ung kvinde med en tunge, der ikke kun smagte aske, og at nyde musik og dans med et hjerte, der ikke var sodet til. Desværre var prisen for at skifte ham for høj til, at han kunne gøre det i flæng, og han havde ikke forladt sin oprindelige krop, siden han i vinter ankom til Agathir. Og han ville ikke komme til det længe endnu. Måske aldrig. Med det, der ventede rundt om hjørnet, ville det vare længe, før han kom til kræfter igen, og den del af hans ånd, som han skulle ofre i aftenens ritual, kom aldrig tilbage.

Han mærkede et jag af sorg, da tankerne faldt på de forkrøblede rester af hans oprindelige jeg. Følelsen var ikke ulig den, som andre oplevede ved mindet om afdøde forældre eller elskede. Eller det forestillede han sig i hvert fald. For selv havde han ingen erindring om at have elsket. Om andre, der elskede ham. Han vidste, at han engang havde haft en moder og en fader og endda flere søskende. Men han huskede næsten intet om dem. Om det så gjaldt hans liv, kunne han ikke genkalde sig deres navne. Den del af hans hukommelse var for længst ætset bort. *Med hvert ritual giver jeg Hende en flig af mig selv, og når den sidste rest af min ånd er borte, fodrer Hun mit kød til køterne.*

Han sukkede. For hvert år han levede, blev glæderne mindre, og smerterne større. Hvis livsglæde var sjælens eneste konstant, måtte en mand, der levede dobbelt så længe som andre, på ethvert givent tidspunkt kun være halvt så lykkelig. *Hvis det er sådan, regnestykket gøres op, må jeg udlede, at jeg kommer til at leve tifold længere.* Han trak på skuldrene, drak en tår af sin flammevin og stillede glasset fra sig på det lille bord igen.

At livet var, som det var, havde han lært at leve med. Han havde været indforstået med det, siden han første gang modtog Kymoras gave. Han havde vidst det det øjeblik, ilden første gang

brændte i hans indre. *Nej, det er alderdommen, jeg har det svært med*, indrømmede han over for sig selv. Han stirrede fortrydeligt på sine rynkede håndrygge. Han væmmedes ved de stride, hvide hår og de tydelige blodårer. *Hvem der bare kunne iklæde sig en ung ham for altid! Hvem der kunne løbe en mil, uden at hjertet eksploderede.*

Han rystede stille på hovedet. Trods sine trolddomskræfter var han særdeles sårbar i sin egen krop. I modsætning til fortidens mægtige troldmænd, som kunne udføre de mest forbløffende formularer på bare et øjeblik, krævede de fleste af Magnys' ritualer et utal af forberedelser, og de tog ofte timer eller nætter at udføre.

Derfor kunne selv simple bøller overvinde ham, hvis de fangede ham uforberedt. Det var også derfor, Stormfrik havde haft så let spil ved kapellet. Den nat, hvor han så igennem Magnys' forklædning og sønderskød Agashas krop med utallige pile. Kun i sidste øjeblik var det lykkedes Magnys at undslippe, og først nu, hvor han havde tilbragt måneder i Agathir, var han ved at komme sig over den udmattelse og feber, der havde fulgt.

Magnys bandede indvendigt. Planen havde virket så ligetil dengang, men han havde undervurderet de tre. Det samme måtte sir Tybalt have gjort. I hvert fald havde Magnys ikke hørt fra ridderen i månedsvi, og han kunne ikke andet end tro, at han var død. Det var nu alene op til Magnys og hans skygger at finde vædlerlammene, og nu, hvor foråret stod for døren, var det på tide at komme i gang med jagten igen. Men først måtte han udføre et ganske anderledes ritual end det, han brugte til at skifte ham. I aften havde han brug for De Dødes Hals.

Magnys nikkede beslutsomt. Han tvang sig med et suk op at stå og trak det tunge, røde gardin for, så ingen ved et uheld skulle få et glimt af, hvad der foregik. Da han havde raget op i ilden,

skænkede han sig endnu et lille glas flammevin, og da blodet var vendt tilbage til afkrogene af hans krop, satte han sig i den langt mere behagelige lænestol foran den buldrende kamin. *Kun en enkelt tår mere. Han løftede glasset til læberne. Du skal være klar. Blot én fejl, og du er prisgivet. De Dødes Hals tilgiver ikke fejl.*

Magnys vendte blikket mod pentagrammet, som var tegnet rundt om det lille kar i midten af rummet. Pentagrammet var omgivet af utallige geometriske former og astrologiske symboler, og hans vagtsomme blik søgte efter fejl i dem. Bare den mindste ukorrekthed kunne være skæbnesvanger. Umiddelbart så det hele rigtigt ud. *Men man ved jo aldrig. Man ved jo aldrig ...*

Tre slag tordnede hult mod døren. Magnys åbnede øjnene. Han tørrede savl fra mundviggen og så hen på ilden i kaminen. Klokkeren måtte være langt over midnat. *Har jeg sovet? Det var ikke meningen.* Han plirrede med øjnene for at jage sløvheden bort.

“Kom ind!”

Døren åbnede med et knirk. I dens åbning stod en lille, kuert, men køn kvinde. Hun var klædt i en falmet kjole og havde trukket et hullet sjal om sig. Stoffet var alt for tyndt til årstiden.

I mørket bag hende stod Tandbjærgeren. Den kolossale mand spærrede den smalle trappeskakt med sin massive krop og nikkede kort til hilsen. Med sin enorme hånd indikerede han, at kvinden skulle træde ind i den kaminoplyste stue.

I det samme rejste Magnys sig fra sin lænestol og undertrykte en trang til at stønne over anstrengelsen. “Ah, min smukke blomst. Velkommen til min ydmyge bolig.” Han trådte frem og bød hende sin arm.

Tøvende lod hun ham føre sig det sidste stykke, mens hun så sig omkring med store, frygtsomme øjne.

“Jeg håber, Thom har behandlet Dem godt?” Han så i retning af sin tjener.

Hun nikkede.

Magnys betragtede hende i det gyldne skær. “Tillader De, frøken?” Han rakte tøvende sin gigtkrogede hånd frem mod hendes ansigt.

Selv om hun først klemte øjnene i – som forventede hun, at han ville slå – nikkede hun sammenbidt.

Han førte med rystende, men blid hånd den lok af brunt hår, som havde klæbet til hendes fugtige kind, om bag hendes øre. “Sådan,” sagde han. “Meget bedre.” Han betragtede sit værk. “Må jeg byde Dem på noget at styrke Dem på?”

Hun tog imod det lille glas og førte det op til sine sprukne læber. “Hvordan ... hvordan vil De gøre det?” Hendes stemme var ved at knække.

“Hvadbehager?”

“Ja, undskyld, min herre.” Hun vendte blikket mod gulvet. “Jeg er blot bange.”

“Forståeligt,” sagde Magnys. “Men bare rolig, det kommer ikke til at gøre ondt.” *Ikke særligt i hvert fald*, tænkte han. “Jeg går ud fra, De er indforstået? At Thom ikke har tvunget Dem herhen?”

Magnys' gæst gik hen til kaminen. Hun betragtede et øjeblik flammerne, der slikkede op om kævlerne, inden hun rakte hænderne frem for at varme sig.

“Han har været meget ... venlig,” sagde hun spagt.

“Fremragende, min kære!” Hans udbrud lød højt i det lille loftskammer. “Og De er sikker på, at De vil gennemføre? Jeg ønsker ikke at tvinge Dem til noget, skal De vide.” *Det virker kun, hvis hun gør det af sig selv.*

Hun nikkede, men vendte sig så og stirrede på ham med sine

brune dådyrøjne. Hendes hænder greb fat om hans. *Så små og silkebløde*, tænkte han, *men åh så kolde.*

“Lover De, at mine børn ikke kommer til at mangle noget?”

“Bestemt ja.”

Magnys vendte blikket mod Thom. Kolossens skikkelse kunne anes i mørket bag døråbningen.

“Har du skaffet børnene det, vi har lovet?”

“Ja, min herre,” lød hans dybe stemme. “Dem alle ni.”

“Og du har forklaret deres nye arbejdsgivere, hvad der kommer til at ske, hvis de svigter børnene?”

“Det er de ikke i tvivl om.”

Magnys nikkede, og Tandbjærgeren trak sig baglæns. Bevægelsen fik tænderne i posen på hans hofte til at rasle. De lød som småsten på strandbredden, når havets bølger trækker sig tilbage.

Thom lukkede døren, og med ét var de to alene.

Magnys fangede kvindens blik. “Hvad er dit navn, min skønne?”

“Viola.” Hendes stemme var hæs. En tåre trillede ned ad kinden.

“Der kan du se, Viola. Dine børns fremtid er sikret. Og selv om de ikke ved det, vil de mange år fra nu kunne takke dig for den gave, du giver dem i aften.”

“Tak, min herre.”

“Bare kald mig Magnys,” sagde han i et forsøg på at vinde hendes tillid.

Hun nikkede, og han inklinerede mod en stol, der stod foran messingkarret i midten af kammeret. Dens armlæn og ben havde læderremme, og hun satte sig snøftende til rette. Så bandt han hendes ben fast, før han blidt fastgjorde hendes arme således, at håndfladerne var rettet opad og rakte ud over karret på gulvet.

“Nu er det snart overstået, min kære.”

Hun begyndte at ryste, og han standsede.

“Mere at drikke?” spurgte han.

Viola drak grådigt af glasset, han stak hen til hendes læber.

Da hun var færdig, gik han hen til et skab. Fra det fremdrog han en godt en fod høj alabastfigur, som han lod forblive dækket af dens klæde. Han placerede nænsomt den tildækkede figur midt i karret og satte sig på hug ved siden af kvinden. “Nu skal du være modig, Viola.” Han smilede blidt. *Det skal vi begge*, tænkte han vel vidende, at dette ritual var langt farligere end et hamskifte. En hidkaldelse af De Dødes Hals kunne koste ham mere end bare hans liv.

Købekvinden begyndte at klynke, men samtidig pressede hun beslutsomt læberne sammen. Hun nikkede indforstået, mens han gav hende kneblen for munden.

Magnys fremdrog to små sylespidse tragter. Uden at tøve eller ryste på hånden indførte han dem i hendes pulsårer ved håndledene. Da blodet begyndte at sive og dryppe ned i karret, greb han bagud og trak klædestykket væk, så figuren i karrets midte blev åbenbaret.

Selv om han ofte havde betragtet den, blev han stadig fyldt af en indre uro ved synet af det pinefulde udtryk på den gamle alabastermands sorte ansigt. De skarpe, klotignende negle og de små, sylespidse tænder gav figuren et dyrisk udtryk, der ikke gjorde det bedre, og Magnys blev ikke overrasket, da synet af den sammenkrummede figur fik Viola til at udstøde en høj, pibende lyd, der kun blev bremsset en smule af kneblen.

Kvinden stønnede. Tårerne trillede ned ad kinderne, mens hun vred sig for at slippe fri.

“Rolig, min pige,” sagde han. “Det er snart overstået.” Han gav

hende et venligt klap på kinden, satte sig i sin stol og betragtede bekymret læderremmene. Et øjeblik så de ud til at sprænges som følge af hendes pludselige kampiver, men endnu holdt de. *Hun er stærk for sin størrelse*, tænkte han, men heldigvis fortsatte blodet med at sive lystigt. Snart forsvandt også hendes evne til at gøre modstand. I stedet faldt hendes hoved forover, og hun døde hen.

Vær tålmodig, påmindede Magnys sig selv. *Den, der vil rådspørge De Dødes Hals, må forlade sig på den villiges sidste blod.*

Han tog spekulativt hænderne op foran sig. Lod fingerspidserne hvile mod hinanden. *Har jeg glemt noget? Har jeg fejlet?* Han rystede på hovedet. I så fald var hans skæbne allerede beseglet, og der var ikke andet at gøre end at hilse Hende velkommen med et snerrende smil.

Han lænede sig tilbage i stolen og lukkede øjnene. *Og nu: tålmodig venten.*

Magnys kunne høre lyden af kvindens blod, der dryppede ned på figuren. Den blandede sig med brændeknudernes knitren i kaminen. Han mistede snart enhver tidsfornemmelse. Nu og da troede han, at han hørte en lyd, og han åbnede vagtsomt det ene øje og lod blikket søge gennem det skyggefulde kammer. Men hver gang var det falsk alarm.

Lige indtil det øjeblik, hvor det gik op for ham, at han ikke længere var alene. Noget var forandret i det lille kammer. Han åbnede øjnene og så sig om. Langs de draperibeklædte vægge samlede skygger sig som sorte fugle. Det lignede næsten, at de sivede ned i karret.

En isnende frygt greb fat om Magnys' hjerte. Han rejste sig og lagde et par fingre på Violas halspulsåre. *Næsten ingenting*, konstaterede han og satte sig igen. *Det er tid!*

tindingerne for at presse mod den voldsomme smerte, som jog igennem hans hoved. Trods hans lidelser lo han euforisk, og han stirrede intenst på figuren for at vise den, at han ikke frygtede den. Så blussede ilden i kaminen op på ny, og figuren krummede sig sammen. Den bevægede sig ikke mere.

Magnys holdt inde med sin latter. Han stirrede længe ind i ilden. Ganske langsomt vendte varmen tilbage i hans knogler. Han fyldte sit glas. Vådtede sine sprukne læber. En krampetrækning for igennem hans krop, og han faldt halvt sammen. Blod dryppede fra hans næse ned på gulvet, og den forventede svimmelhed krøb ind på ham.

Han rystede afmægtigt på hovedet. Prisen var høj, vidste han. De næste uger, måske måneder, ville blive tilbragt i sengen. Rituale havde drænet ham for kræfter, og hans krop var ved at give op. Der var så lidt, der holdt ånd og krop sammen nu. Kun en enkelt trevl. *Men måske er der alligevel kræfter til en sidste dans, når jeg har hvilet?* tænkte han. Ansporet af den tanke tvang han sig selv op at stå og drak det sidste af flammevinen i et drag. Da den styrkende væske var slugt, åbnede han døren ud til trappeopgangen.

“Thom, gør dig klar,” sagde Magnys med sprukken stemme. Han duppede den bloddryppende næse med sit lommetørklæde. “I skal rejse ved daggy.” Han anstrengte sine øjne for at se i mørket.

“Javel, min herre.” Kolossen var tættere på, end Magnys havde troet. “Men hvad med Cathya og Horrace? Skal de ikke holde øje med den unge Athelstan? Og hvad med Dem? De ser ...” Han færdiggjorde ikke sin sætning.

“Tag Cathya med, og lad Horrace bekymre sig om hvalpen.” Magnys var træt. *Endnu en flig af min ånd har revet sig løs.* “I to

har en langt vigtigere opgave. Kom tilbage, når I har pakket. Så skal jeg fortælle jer, hvad I skal gøre.”

Thom nikkede, og Magnys så på liget af den lille kvinde. Han betragtede blodet, der var dryppet ned over figuren i det lille kar. *Så lille en kvinde, men alligevel så meget blod*, slog det ham. Igen blev han ramt af svimmelhed, og han satte sig tungt i sin lænestol. I det øjeblik var han ikke sikker på, om han nogensinde ville få kræfter nok til at rejse sig igen. Thom bemærkede ikke sin herres svaghed. Eller måske valgte han ikke at kommentere den. I stedet bukkede den store mand let og trak sig igen ud på trappeafsatsen. Tænderne i hans pose raslede om kap med de knirkende gulvbrædder. Så lukkede han døren bag sig og overlod Magnys til mørket.